Ч. 78 (11.046). Львів, субота 9. квітня 1927. Pocztowa opłata zaciągana ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Анархія в православній церкві.

Львів, 8. квітня 1927.

Розторощений царат, якого еманацією і стрижневим стовпом в моральній і навіть адміністраційній ділянці була православна церква, своїм розвалом придавив і силу тієї могутньої установи. Побідна большовицька революція, ліквідуючи організаційні спори царату і взагалі старого ладу, не пощадила і православної церкви. Всякими засобами, перш усього переведенням розділу церкви від держави, а опісля репресіями та підсичуванням анархії радянська влада зломила могутність цареславної церкви.

Розвал царату і його складової частини: православя — в значній мірі причинився до визволення православної церкви, православного релігійного громадянства з неволі московської церковної організації. Визвольні змагання українського православного світа з одного боку і конечність створити власний моральний захист для релігійної громади на Україні була товчком до організації української автокефальної церкви. Розуміється, що і церковний „сепаратизм", і еманципаційний організаційно-церковний здвиг на Україні не був по нутру ані старим, ані новим володарям. Тому то проти відродженської української автокефальної церкви спільно виступила стара (патріярша, наслідниця синодальної) тихонівська, як і нова „радянська" або тзв. жива церква. Між цими двома бльоками старої і нової казьонщини з трудом приходиться українській автокефальній церкві верстати свій шлях і переходити зигзаковаті ступні свого часом зигзаковатого процесу.

Та частина старої російсько-православної церкви, що внаслідок рижського трактату найшлася під крилами польської державної організації, підпала аж трьом, в більшости супротивним чинникам. Перший з них — це обхоплена і полонена старими навиками церковна єрархія, яка живе старим світоглядом. Єрархія і духовенство православної церкви, відчахнені граничною лінією рижського трактату від свого консервативного осередка, позбавлені опікунчої руки всесильної царської влади, у великій більшости чужі місцевому населенню, невязані ані з його інтересами, ані його світоглядом, ані його змаганнями—найшлися на похилій площині, без внутрішнього впливу і значіння, в двозначному горожанському становищі в пошуканці за новими протекторами, в опірній поставі до змагань визнавців православної церкви, українців і білорусинів.

Не диво, що та православна єрархія веде дуже круту церковну політику; що вона без слова протесту підчиняється забаганкам сильних світа цього; що вона слабо боронить позиції православної церкви, — не диво, що в більшости по національности чи вихованні російське духовенство

„горит желаніем вѣрно служить интересам Польского Государства, а для сего просит правительство облегчить его полезное для государства служеніе"

і

„обезпечить православное духовенство государственным денежным и земельным содеожаніем".

Другим чинником є польська влада, яка — до подробиць копіюючи царські прийоми, всі свої зусилля направляє на перетворення православної церкви в опору своїх адміністраційних впливів. Одночасно польська влада, як влада „архикатолицької" держави, в якій — навіть на основі конституції — римо-католицька церква є перша між рівними, послідовно переводить ліквідацію православної церкви. Вислідом цеї двораменної політики польської влади є мнима автокефалія „польської" православної церкви, формальне її підчинення безвільному, безавторітетному і продажному царгородському патріярхатові і дійсне узалеження цієї церкви від польського міністра освіти. Вислідом цеї політики є загарбання около 500 православних церков в користь римо католиків, захоплення майна православної церкви, передчасне і половинчасте насильне введення нового стилю, заведення польської урядової мови в адміністраційні чинности тієї церкви, полишення духовенства в пливкому стані через відмову права горожанства, спомагання розкладових і денаціоналізаційних, мнимо унійних спроб і т. і.

Вкінці третім, найважнішим чинником є визнавці православної церкви. Сьогодні та церква є рідким дивоглядом, якимсь нечуваним конгльомератом. Під оглядом єрархічним є вона російською, під оглядом адміністраційним — польською, а під оглядом складу вірних українською чи білоруською. На 1.400 православних парафій на території сучасної Польщі коло 1.100 припадає на українську національну територію. Решта (300) — це парафії білоруські, а між ними й кілька російських. Однак дух і зверхній вигляд тієї церкви є не український і не білоруський, лише мішаний, своєрідно утраквістичний: російсько-польський.

Східна церква в противенстві до західної, єрархічної й інтернаціональної є церквою соборною, народньою, церквою віроісповідної маси, церквою територіяльно-національною. Це головна прикмета й основа істнування та росту і значіння тієї церкви. Тільки тоді є вона живою, якщо є народньою. В противному випадку вона розкладається, занепадає і мертвіє. На жаль, на перепоні ународнення православної церкви на території сучасної Польщі стоять чинники: російський і польський, які тільки поглиблюють анархію в православній церкві, всіми силами викривлюючи її основний зміст і головні тенденції.

З метою вивести православну церкву з анархічного розстрою й ідеольогічного безладдя, зміцнити моральний чинник в українській масі північно-західних земель, привернути цій важливій установі її головне призначення — українські чинники вже від довшого часу робили відповідні реформаційні й регенераційні заходи. В тому напрямку працювала Українська Парл. Репрезентація і передові українські громадяни, згуртовані біля володимирського журнальчика „На варті". Однак на перепоні тому стоять російські (церковні і горожанські) та польські (урядові, адміністраційні і партійні) чинники.

В останніх часах, з хвилею заістнування організованих заходів з метою скликати Український Православно-Церковний Зїзд, цей натиск ворожих чинників, цей опір всяким відродженським змаганням ще збільшився. Митр. Діонізій — так сказатиб — кинув анатему на підготовлюваний зїзд і — крім польського уряду — шукає захистників в „Русск-ім Нар. Об'единен-ії", наслідком його відібрано українцям православний собор у Володимирі. Польська влада в теперішній стадії боротьби за ународнення православної церкви на північно-західних землях — про людське око — зберігає невтральність, але в дійсности спомагає анархічні зусилля російської сторони.

На жаль, і деякі українські чинники перебрали мірку, проголошуючи повний розрив з істнуючою православною єрархією, подаючи тим способом надійний аргумент істнуючій єрархії. Одночасно деякі борці за українську православну церкву не рахуються з консерватизмом частини вірних, особливо частини міської, яка в славянському богослуженні добачує якусь непорушну святість. Таким чином проти організованих еманципаційних заходів ці безвідповідальні чинники настроюють і верхи (єрархію) і низи (консервативну частину вірних). При тому забувають вони, що повний і негайний перестрій православної церкви по лінії нових кличів і нового часу, в бажаному ними напрямку, може наступити тільки в революційному часі. Коли та доба вигоріла або ще не наступила, то ународнення такої установи, як церква, може відбуватися тільки еволюційним шляхом. Отже на першому місці треба поставити не українське богослуження, але українську проповідь, далі українську (замість московської) вимову старославянського тексту, а на третьому місці українське богослуження, вводячи його там, де до цього є відповідний, добре підготовлений грунт. Велику вагу треба покласти теж на згідне з народніми інтересами виховання духовників, пастирів та на обсаду відповідних становищ прихильниками народнього руху.

Розуміється, ми далекі від того, щоби організованим українським чинникам давати вказівки, як вони мають поступати, аби перетворити православну церкву в живий і животворчий чинник народнього життя. Наші замітки торкаються тільки гурра-реформаторів, які готові з водою вилити й дитину. Справа православної церкви є незвичайно складна і ніжна. Треба вважати на кожний крок, маючи на меті ліквідацію анархії, а не її поширення.

Ф. Ф.

Позичка.

У звязку з поворотом польських фінансових делеґатів із Америки.

(Від власного кореспондента.)

Варшава, 3. квітня 1927.

II.

Пп. Кржижановський і Млинарський приїхали, але тайни, яка окутувала їх місію, широкому загалові все ще не зволили відкрити. Після конференції з мін. фінансів Чеховичем появилися у кількох благонадійних газетах („Епока", „Глос Правди", „Курієр Поранни") однозгучні інтервю, дуже дипльоматично стилізовані і дуже дбайливо проминаючі мовчанкою всі питання, звязані безпосередньо зі справою позички. Короткий зміст згаданих інтервю такий: Делеґати не заперечують уже, що їздили шукати для Польщі закордонної позички. „Позичкові переговори ведуться і є на найкращій дорозі". Розпочато їх на основі фінансового пляну, виготовленого у висліді узгіднення поглядів польського уряду з колишнім фінансовим меморіялом проф. Кеммерера; з огляду на відсутність самого Кеммерера, наради велися з його найближчими співробітниками (!). Отримання позички стоїть саме у тісному звязку з виконанням отого фінансового пляну, в якому м. ін. сказано, на віщо отримана позичка має бути вжита і з яких джерел сплачувана. Попереду мусить ще бути загарантована стабілізація золотого, без якої не може бути мови про позичку. Але приготування до отримання її вже зроблено. Хто її уділив би — цього ще докладно не відомо, бо в рахубу входить більше банків. Про всі ближчі детайлі уряд заборонив делеґатам говорити. Про термін фіналізації переговорів д-р Млинарський сказав лише, що „в найближчих тижнях ці справи наберуть конкретних форм"; проф. Кржижановський висловився з далеко більшим оптимізмом, називаючи речинець 7—8 тижнів уже для реалізації позички, „якщо переговори йтимуть дальше так, як досіль". Про висоту позички не сказали ні слова, про контролю — лаконічне „ні", і то при запиті, чи підляже контролі державний буджет.

Як бачимо, поруч із запевненням про повне, велике і т. д. вдоволення з висліду своєї місії і поруч із висловами оптимізму на будуче, польські делеґати не забувають асекуруватися оговірками й застереженнями: польський уряд мусить спершу прийняти фінансовий плян для Польщі, випрацьований безпосередньо чи посередньо евентуальними кредиторами; цей плян не може полишитися на папері, а мусить бути переведений в життя; спершу мусить бути стабілізована валюта. Після сповнення отих передумов, про які можна буде судити тільки тоді, коли знатимемо, який саме є отой фінансовий плян, накинений Польщі твердими американськими капіталістами, прийшли би щойно безпосередні розмови про позичку. Як запевняє „Час", вони велись би у Парижі і розпочинавби другий період заходів Польщі за позичку. І тут чуємо знову обережне застереження:

„Треба підкреслити, що навіть позитивне закінчення першого періоду (цей заходів за позичку) не пересуджує ще позитивного перебігу періоду другого. Можуть поставити нам такі важкі умови, що польський уряд їх не прийме. Це треба сказати з осторожности, аби не розбудити передчасних надій."

Каже таке згаданий уже краківський „Час", а коли зважимо, що проф. Адам

Red. Czasop. „Dilo". Pr. 147/27. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny we Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, że treść artykułów umieszczonych w czasopiśmie „Dilo" Nr. 75 z dnia 5. kwietnia 1927 roku pod tytułem: „Znyszczenia do kraiu" zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) ustawy karnej, uznał dokonaną dnia 3. kwietnia 1927 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493. p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w §. 21. ust. druk. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6. ex 1863, t. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę po 400 Zł. Lwów, dnia 4. kwietnia 1927.

Havel.

Кржижановський, чільний член краківської консерви чи пак „Правіци Народовей“, є старим співробітником „Часу“, то погляди цієї газети саме на дану тему заслуговують на увагу. Коли сам „Час“ перестерігає перед „передчасними надіями“, то булоб справді наївно вірити, що ось-ось спаде на Польщуріденький зрештою, як на державу з польськими аспіраціями, дощ 30-ти чи сотні міліонів долярів.

І справді, на варшавському ґрунті трудно помітити радісно-оптимістичний настрій, який повинна би чейже викликати надія на швидке отримання найбільшої із усіх сумної памяти попередніх (італійської „*Banca Commerciale*“ чи американської *Dillon*-а) позичок. Короткий урядовий комунікат, виданий після кількох нарад, у яких брав участь голова Нада. Ради Польського Банку Карпінський, то мін. Бартель, то маршалок Пілсудський, у якому найважніше речення, це знову запитькання поголосок про віддачу Польщі під фінансову контролю, цей комунікат оптимізму теж не посіяв. Ані поголосок про умову контролі не розвіяв. Навпаки, скрізь і всюди, де заведеться розмова на цю тему, чуємо, що одною із принціпіяльних умов уділення Польщі позички є встановлення контролі, і що річ іде лиш про її форму: з яких чинників вона складалась би і яка її булаб компетенція. Говориться дальше, що приняття пляну, привезеного з Америки, є річчю виключеною, як довго істнує цей сойм, бо плян буцім-то зачіпає дуже болючо істнуюче соціяльне законодавство, за зміну якого треба би перевести кампанію, на яку знову уряд, де будь-що-будь сидять пп. Морачевський, Юркевич і Медзінський, ніколи не піде. Як *pendant* до цієї поголоски чудово служить останній уступ з цитованої уже статті „Часу“, де кидається громи на „півбольшевицькі експерименти“, ведені досіль у Польщі; „ані уряд, ані сойм і сенат — читаємо там далі — не будуть могти (*scil.*: коли прийде позичка — І. К.) легковажити господарської правосильности, так легко й легкодушно топтаної досіль ногами“. Тому то саме, аби розуміння „господарської правосильности“ табором „Часу“ не було квестіоноване поважною частиною вмираючого сойму, треба би хіба виждати його смерти й поспішитися до часу народин його наслідника. Значить, не 7 до 8 тижнів, як каже проф. Кржижановський, що либонь не бере під увагу „півбільшовицьких“ чинників ані в соймі ні теж в уряді, а 8—10 місяців. Такий термін можливого отримання позички справді називається, при чому вказується, що тоді (себто з кінцем біж. року) буде вже видно, наскільки реальним показався буджет 1927/8, який торговельний і платничий біляне за біж. рік і в звязку з цим — які вигляди трівкої стабілізації валюти. Очевидно, що неможливо теж уявити собі уділення Польщі позички англьо-американським фінансовим світом раньше, заки Польща заключить з Німеччиною торговельну умову. І таких передумов, про які польські делегати ні польський уряд словечком не згадує, є сила силенна.

Та поруч із оцими й богато іншими моментами моральної (психольогічної: престіж!), фінансово-скарбової, господарсько-політичної чи суспільно-політичної натури, є ще один момент, чи не найголовніший, у проблемі отримання Польщею закордонної позички: міжнародньо-політичний. Усі дотеперішні невдачі Польщі при пошуканках якоїсь поважнішої закордонної позички (нпр. поїздка до Америки, підчас панування Хієно-Пяста, кол. ендецького мін. фінансів Кухарського під опікою ославленого „американця“, пястівського сенатора Гаммерлінга) вийшли однаково з внутрішнього польського стількиж господарського а політичного балаґану, що й із некорисної для Польщі міжнародньої ситуації. Якщо внутрішньо-політичні порядки у Польщі за останній рік по суті не богато (або вірніше: ні в чому не) змінилися, отримавши тільки назовні фірму „сильної влади“, то господарський стан завдяки англійському страйкові переходово дещо покращав (надвишка експорту вугілля, спричинена англ. страйком, принесла Польщі в 1926 р. біля 130 міліонів зол. у золоті), а в міжнародній ситуації Польща, завдяки отриманні півтрівкою місця в Раді Л. Націй і англійсько-совітській ворожнечі, позірно нібито дістала в руки теж деякі атути. І тому такі чи інші вигляди на отримання позички стоять під кутом такої чи іншої — англійської протекції. У питаннях суто політичної натури треба теж шукати пояснення евент. розмов англійського фінансового потентата Монтеґі Нормана з польськими делеґатами в Ню-Иорку, чи його впливу на нюйорську Уол-Стріт.

Польський уряд мовчить та ще й пантрує, аби пресові інформації „не пошкодили справі“. Не має, очевидно, нічого проти таких коментарів, як ось, мовляв, — американський посол у Берліні Шурман приїхав до Польщі спеціяльно у звязку з позичкою. Нічого й казати, що при строгому законспіруванні цілої позичкової акції, закутуванні себе у тоґу таємности й промовлюванні щонайвище стилем питійських оречень, що при такій виспеціялізованій методі всі коментарі й міркування з природи річи мусять бути розпливчаті й базуватися на інформаціях і комбінаціях, за правдивість яких покласти руки в огонь не можна. А проте одно не підлягає ніякому сумнівові: що зі сантименту для гарних очей Польщі і її речників пп. Млинарського та Кржижановського ніхто грішми не сипне і колиб вона справді позичку дістала, то заплатить за неї дорого — у рямцях і фінансових і політичних клявзуль.

І. Кедрин.

Перед новим повстанням в Альбанії.

(Від власного кореспондента.)

Бiлгород 2. квітня 1927.

Вже довший час місцева преса приносить все нові і нові звістки про напружене положення в Альбанії. Бувші прихильники Ахмеда бег Зоґу, часто люди, які в часи його югословянофільської політики займали визначні становища, тепер тікають із Альбанії, рятуючи своє життя перед легкими офіційними засудами військового суду і таємними вбивствами урядових агентів.

Так недавно втік, прибувши в Сушак, бувший префект Вальони В. Калуці. По його словам Ахмед бег Зоґу дістав від Італії 15 міліонів лір за відомий італійсько-альбанський пакт та що в Альбанії переведена мобілізація 13 річників т. б. від 20 до 33 років. З иньших джерел теж доходять звістки про терор та вбивства, яких допускається уряд, а одночасно про велике незадоволення в народніх масах. Ахмед бег Зоґу майже не виходить із свого помешкання, котре постійно стереже варта зі 100 людей.

Очевидно, що богато з тих голосних звісток, які заповнюють собою шпальти місцевих газет, треба приймати зі значним застереженням, та, не зважаючи на те, всеж таки видно, що в Альбанії не богато бракує до нового повстання проти Ахмеда бег Зоґу, котрий тепер не лише що пішов шляхом свого попередника Фан Нолія, проти якого в свій час підняв повстання тому, що той нібито хотів запродати Альбанію Італії, але сам дійсно її запродав.

Знаючи з практики, яку ролю в його повстанні відограли неофіційні югословянські орґанізації та наймані війська з бувшої Вранґелевої армії, Ахмед Зоґу не лише з трівогою, а просто з переляком дріжить за своє становище. Адже ж і Фан Ноліі мав за собою італійську допомогу, котра врешті йому прислужилася лише стільки, що в ній знайшов був спочатку притулок для себе, тай то лише до того часу, поки Італія, побачивши його безсилість, не відпекалась від нього цілком.

Ахмед бег Зоґу зі ставленика Югославії зумів зробитись італійським васалем. Фан Нолі в останні часи знову виринув із забуття і тепер він є ворогом Італії, а прихильником ненависної колись Югославії. Отже знову починається стара гра.

Югославія, завдяку зручним кордонам та добре зорґанізованим і досвідним комітаджам, зручно може викликати нове повстання без риску для себе, тим паче, що ґрунт для цього в Альбанії дуже гарний і легкий. Можливо, що таке повстання мало би успіх — Фан Нолі усунув би Ахмеда Зоґу, а цей втік би до Італії. Це річ не така уже неможлива, але, мимоволі, виринає думка, чи не трапиться і з Фан Нолем те, що трапилося з Ахмедом Зоґу? Чи встоїть він перед спокусою, перед принадливими лірами, тим паче, що нахил до цього він уже був виявив ще в часи першого свого володіння.

Альбанська гра між Італією та Югославією принесла покищо військово-дипломатичну виграну для першої, правда, коли вірити В. Колуцію, — за грубі гроші. Югославія, маючи тонкі кишені, хоче виграватн іншим способом, але тепер вона в стані програної сторони.

Нова пропозиція Чемберлена (по „Таймсу“) на безпосередні переговори між Італією та Югославією для полагодження конфлікту базується на тім, що Італія повинна відмовитись боронити за всяку ціну сучасний режім в Альбанії, а Югославія натомість мусить ратифікувати нетунські конвенції. Це не поліпшує становища Югославії, бо, дістаючи нібито уступки щодо Альбанії, так би мовити, поділюючи сфери впливу в ній зі своїм сусідом, вона натомість повинна віддати у економічне рабство своє Приморя. На таку річ міг піти ще М. Нінчіч, вірячи у добрі наміри Ахмеда Зоґу та Мусолінія, але тяжко допустити, щоби на те згодився теперішній міністр закордонних справ; не бажаючи собі дожити в народі тієї слави, якої дожив його попередник.

Чудна доля Альбанії. Досягла вона своєї самостійности лише тому, що дипломати таким чином бажали припинити сварки між сусідами, але помилилися в своїм рахунку, бо самостійна Альбанія не лише не усунула сварок, але і дала можливість ріжним політичним спекулянтам задовольняти свої амбіції, а то й наповняти свої порожні кишені та підливати ще більше оливи до альбанського огнища.

В. Аиський.

Радянська Україна.

Прилучення деяких сіл до УСРР.

„Пролетарська Правда“ повідомляє, що між ВУЦВК-том і Центральним Виконавчим Комітетом РСФРР. заключено умову, згідно з якою в найближчому часі прилучать до УСРР. деякі села, що належать тепер до РСФРР. Села ці мають прилучити до України на загальне бажання населення. Між наміченими до прилучення є: Старець, Огурцово та Прилипки курської губернії білгородського повіту.

Мирон Зарицький

Правда, краса і математика.

(Докінчення.)

Дальше — математик доказує кожну теорему при помочі інших загальніших теорем, а ті знова висновує з інших ще загальніших. Таким чином мусимо вкінці дійти до таких загальних осудів, що їх взагалі не можна доказати. Це т. зв. аксіоми, які називається звичайно зовсім хибно правдами очевидними, а які фактично є в математиці осудами довільно принятими і до яких математик взагалі не прикладає критерії правдивости, так, що є в математиці теорії, які опираються на діяметрально протилежних аксіомах, як н. пр. евклідова і неевклідова геометрія. Колиж аксіоми не є ані правдиві, ані неправдиві, то не можна очевидно говорити про абсолютну правдивість ніякої математичної теореми і тут бачимо рацію другої частини тези Ресля про те, що в математиці ніколи не знаємо, чи те, що говоримо, є правдою. Математик все каже так: з таких гіпотез виходять такі консеквенції. І не може тут бути мови про ніяку абсолютну й обєктивну правду, в яку так вірять і яку подивляють посторонні люди. Математика дає правду певну, але правду формальну а не матеріяльну.

Бачимо, що загально поширений погляд перецінює математику в питанні її відношення до правди. З другої сторони робиться тій науці важкий закид, немов то вона суха, що її бездушні символи і теореми позбавлені всяких признак краси, та що їх пізнавання і праця над їх здобуванням не можуть дати ніякого естетичного вдоволення. Кажуть, що лиш якісь дивачні уми, позбавлені емоціонального життя, психічні типи можуть нею займатися.

Причини такого погляду ясні. Щоби пережити хоч примітивне почування вдоволення, викликане огляданням образу чи слуханням мельодії, треба мати здорові змисли і нічого більше. І тому кожному бодай здається, що розуміється на музиці і малярстві. Всі ходять на концерти й оглядають музеї, артисти стають популярними, вони творять справді для загалу. Зовсім інакше є в математиці. Тут ніякий змисл не вистане до аперцепції математичного продукту. Око дає нам лиш символи без значіння, а вухо незрозумілі комплекси слів без ніякого змісту. І треба довгих зусиль і великого завзяття, щоби хоч на однім відтинку математики стати на висоті сучасного знання, щоби розглянути розвиток науки з точки погляду історичної перспективи та зуміти працювати над розвязкою нерозвязаних проблєм. Не кожний хоче і може серед тяжкої праці доходити до цих вершин і тому математики творять замкнену в собі касту людей, яких ніхто не розуміє. І тому ніхто не знає, що математичні теорії це комбінації репрезентованих символами понять, що захоплюють математика своєю красою так, як захоплюють кожного з нас гармонійні комбінації форм, закріплені в камяних брилах творів архітектури.

Того факту не розуміють мистці й естети нашої доби. Не так було колись! Не так було в старинних греків, у того дивного малого народу, що в короткім часі сотворив духову культуру, дав нам наукові поняття і проблєми і всі типові їх розвязки.

На Плятона звертаю спеціяльну увагу. Бо справді не знати, що більше подивляти в його дієльогах: чи незрівняний чар мови, красу композиції та велич поетичного зображення, чи невичерпане богацтво і глибину змісту, консеквенцію й енергію фільософічної думки, та олімпійську певність в опануванні найтяжчих проблєм. Мабуть вся велич його лежить саме у тій гармонійній злуці критичного змісту з мистецькою формою. Це людина, що вогненим патосом свого переконання поглибила істоту людського життя, пізняла нескінчено високо духову вартість життя людини, дала первовзір кожного ідеалістичного світогляду та створила невмирущий фермент всякої фільософічної думки.

А може й не кожний фільольоґ знає, яке глибоке зрозуміння математики і відчуття її краси було у того безсмертного мистця? Математичні проблєми стрічаємо скрізь по його творах. В „Політеї“ вимагає він від вищих станів ідеальної держави докладного знання практичної математики, а чиста математика є у нього одним з важних чинників у вихованні фільософів, керманичів держави, є важним етапом до виплекання в них ідеалу калокаґатії.

Другий ґіґант грецької думки, великий теоретик мистецтва Арістотель каже, що з насолодою пізнаємо математику і переживаємо так, як льотофаґи; бо покушавши її, не хочемо від неї уступати, вона опановує наси, неначе ця т льотос[illegible]

Колиж по середновічній темряві під впливом клясичної культури др[illegible]

Арештування Вас Атаманчука.

Ревеляції польської преси.

Львів, 8. квітня 1927.

Вся без винятку польська преса розписується дуже широко про арештування гімн. абітурієнта Василя Атаманчука, що по завіренням поліції доконав убийства кур. Собінського разом з Михайлом Вербицьким. Як запевняє львівська преса, Атаманчука й Вербицького пізнав відразу не тільки шофер, що їх віз на вул. Королівську, але й вихованки бурси грунвальдської, що бачили їх вечером безпосередньо перед виконанням атентату на згаданій вулиці.

Як ми вже подали в попередньому числі, Атаманчука арештовано в глибині Карпат, як він з провідником, малим хлопцем, старався дістатись на чехословацьку сторону. До того часу він укривався в Стрийщині і Долинщині, а ніч перед своєю утечею й арештуванням провів в учительки приватної української школи Грицаївної в Долині. При собі мав Атаманчук револьвер, компас, мапу і дещо грошей в долярах і чеських коронах. Свому провідникові мав говорити, що втікає з Польщі, бо тут грозить йому смерть. Був уже 1 км. від границі, але зблудив і недалеко Осмолоди попався в руки поліційної патрулі, перед якою подався за Жабинського і на це імя мав виставлені потрібні документи. З Осмолоди відставлено арештованого до Долини, де після обстриження бороди й бачків, що їх він в міжчасі запустив, пізнано в ньому пошукуваного здавна Атаманчука. З Долини відставлено його до Стрия, де приїхав сам надкомісар Мітлєнер зі Львова. Там арештований признався, що він називається в дійсности Атаманчук. До Львова спроваджено його під сильною ескортою в суботу рано.

Арешт. Атаманчук є сином селянина зі Стрийщини і має 24 роки. Є гімн. абітурієнтом, а в р. 1922/23 служив у польському війську в Замостю, де був нібито арештований під замітом шпіонажі. Вийшовши з війська, виїхав до Чехословаччини, де здав матуру. До Львова приїхав на два тижні перед замахом.

По атентаті укривався під іменем Василя Біласа і як такий був арештований разом з іншими студентами зараз на другий день після убивства кур. Собінського. Тоді не було проти нього доказів і його випущено на волю з тим, що мав бути під постійною інвігіляцією. А що при виході з поліційних кошар він стрінувся з шофером, що його віз на вул. Королівську і вони оба нібито себе пізнали, Атаманчук щез безслідно з очей поліції і його щойно тепер зловили.

У звязку з арештуванням Атаманчука арештовано також кілька осіб в Долині, м. ін. учительку Грицаївну і її брата, теж учителя, а також студента Вістюка. Всі вони мали переховувати Атаманчука на протязі кількох місяців у себе. Атаманчук до вбивства кур. Собінського не признається, але не заперечує, що належав до таємної військової організації. Свого алібі в критичному дні нібито не в силі виказати.

Польська преса подає, що в цій справі є арештованих загалом 16 осіб. Таким чином — пише вона — зліквідовано дуже небезпечну українську боївку, якої централя є в Берліні. До ліквідації і до викриття Атаманчука прийшло нібито таким чином, що поліції повелося втиснутися в ряди самої таємної організації. „Газ. Поранна" пише, що найбільшу заслугу в цьому має надком. Мітлєнер і комісарі Оленкевич, Смольніцький і Чеховський. Тепер веде цілу справу слідчий судя Яншевський і тому арешт. Атаманчука відставлено до слідчої вязниці при вул. Баторія.

Чи початок ліквідації більшовицьких впливів у Китаю?

Льондон, 7. квітня 1927.

На основі уповажнення дипльоматичного корпусу сотка жовнірів армії Чанґ-Тсо-Ліна вояа із узброєною поліцією ввійшла сьогодні рано до радянської амбасади. Прийшло до стрілянини, в часі якої випертo росіян з будинку амбасади. В льокалі амбасади знайдено 15 крісів, амуніцію і кілька кулеметів. Більшовицького представника і кількох його функціонарів, як кажуть, задержано в їх бюрах. Будинок амбасади заняло військо.

Японці втікають з Китаю.

Льондон, 7. квітня 1927.

До „Дейли Мейл" повідомляють з Токіо, що японський уряд видав поручення, аби всі японці забралися з місцевостей в середущому Китаю і прибули до Ганкоу, де їх заберуть японські кораблі.

Концентрація військ СРСР над манджурською границею.

„Юнайтед Прес" повідомляє: В міродатних японських кругах зачувати, що в міністерстві війни уважають ситуацію після ревізії на території радянського посольства в Пекіні за дуже поважну. В деяких колах є переконання, що маршалок Чанґ-Тсо-Лін хотів таким чином присилувати СРСР до концентрації своїх військ над манджурською границею. І дійсно з манджурської границі надходять вісти, що в Читі і Хабаровську стягнено значні контингенти піхоти і більшовицької кавалерії. Є там уже також війська, що їх стягнено з европейської Росії. У звязку із тим істнує можливість цілковитого зірвання взаємин між Москвою і Пекіном.

Вибори до міських рад відбудуться небавком.

Варшава, 7. квітня 1927.

У звязку з вісткою про розписання виборів до міських рад у Сх. Галичині появилися вчора інформації, що справа виборів має бути вирішена Радою міністрів. А саме міністр внутрішніх справ нібито засягає щойно опінії, чи розпорядок Польської Ліквідаційної Комісії з 1919 р. обовязував також на терені Сх. Галичини. Тут слід зазначити, що справа розписання виборів до міських рад у Сх. Галичині вже пересуджена і вирішена. Справа тільки у зредагуванні декрету президента держави, що мав би цей розпорядок П. Л. К. з 1919 р. розширити на Сх. Галичину при одночасному введенні четвертої курії.

При кінці треба зазначити, що лідери ППС. заявляють, що на випадок введення четвертої курії польська партія соціялістична не візьме участи в цих виборах.

Львів, 8. квітня 1927.

У звязку з вістками про розписання виборів до органів самоврядування у Сх. Галичині воєвода Гараліх сказав перед представником „Сл. Польского", що він у цій справі не дістав досі ніякого розпорядку. На його думку вибори відбудуться перед жнивами в цілій Сх. Галичині — з виключенням тих 13 повітів львівського воєвідства, де вони вже розписані. Щодо переведення виборів у Львові, то воєв. Гараліх про це нічого не знає і думає, що Львів буде від цих виборів вилучений. По всякій правдоподібности вибори будуть розписані на основі обовязуючої досі старої виборчої ординації з доданням четвертої курії виборців. На недавній конференції воєводів цієї справи бультоби зовсім не порушувано, бо предметом її нарад були справи загальні, що дотичили всіх воєвідств.

Осуджують.

Українські студенти в Брно про протичеські демонстрації.

Брно (Моравія), 6. квітня 1927.

Українські студентські організації в Брно (на Моравії) видали з приводу відомих демонстрацій перед чеським консулятом у Львові таку заяву:

У звязку з демонстраціями перед чеським консулятом у Львові в мин. місяці слід обєктивно ствердити, що ці демонстрації були викликані чинниками невідповідальними і невідомого походження, що не мають нічого спільного з українським народом. Українці є і завсіди будуть вдячні чеському народові за культурну й у високій мірі гуманну підтримку в найтяжчих хвилях.

Доразовий суд в Тернополі.

Справа піде під суд присяжних.

Тернопіль, 8. квітня 1927.

В справі шістьох бандитів, що напали з метою грабунку на господаря Чубатого з Гаїв, проголошено вчора вирок. З причини відсутности одноцушности обвинування переказано до звичайного поступовання. Бандити станутъ перед трибуналом присяжних у травневій каденції. Кат, що приготовив був уже шибеницю, відїхав до Варшави з нічим.

Біржа.

Гроші.

Американський доляр 8·93·50—8·94·50, канадійський доляр 8·89—8·90·00. Банк Польський платив за доляра у готівці 8·91, швайцарські франки 173·00, голяндські гульдени 357·15, німецькі марки 211·22.

Збіжжя.

Пшениця двірська 55·00—56·00, пшениця селянська 52·00—53·00, жито гал. 38·75—39·25, ячмінь броварний 41·00—42·00, ячмінь на мливо 31—32, ячмінь пастівний 28·75—29·75, овес 32·50—33·50, кукурудза румунська 26·00—27·00, бараболя пром. 7·00—7·50.

людський пробудився до нової наукової і мистецької творчости, то бачимо, що такі велити мистецтва часів відродження як Брунелеско, Ліонардо да Вінчі Рафаель, Мікель Анджельо а також і передовсім Альбрехт Дірер займаються математикою і то не лише задля поглиблення всесторонної освіти, але у повній свідомости, що математика при цілій строгости своєї льогічної будови розвивається після законів краси і мистецтва.

З другої сторони найліпшим свідоцтвом краси математичних конструкцій є голоси самих математиків. І так Мітаг Лефлер каже, що найліпший твір математика є твором мистецтва, мистецтва величнього, досконалого і смілого, як найбільше закриті мрії уяви, ясного і прозорого, як відірвана думка. Великий Гавс пише, що лише вибрані відчувають цей чар, бо чар ніжної науки обявляється в цілости лише тим, що мають відвагу її поглибити. Пуанкаре каже, що в математиці не так нам залежить на позитивних результатах, як на переживанні естетичних почувань та на комунікуванні їх тим, що можуть їх переживати.

При тім не треба забувати, що при математичній творчости не вистане сама дедукція, яка з загальних осудів висновує частинні. При доказі нової теореми шукаємо навпаки рації для гіпотетично принятого осуду, а до того треба чогось більше, як льогічного думання. Тут необхідна вже творча уява, отже альогічний момент нашої свідомости. Інтелектуальні й емоціональні чинники дають початок новим математичним теоріям. Кого не манить краса ні мистецтво, хто живе вбогим духовим життям, той нічого не дасть математиці. Поезія не ріжниться від математики вищим летом уяви, а математик ріжниться від поета лиш тим, що все і всюди розумує. Він не все мусить доказати, але як щонебудь каже, то лучить це в льогічну цілість. Але як у мистецтві, так і в математиці лише твори гарні переживають століття і виховують цілі покоління.

І доки світ буде цінити іманентні вартости духової культури, доки „катарзіс" і „теорія" будуть ущасливлювати думаючу і відчуваючу людину, доти компетентні люди не перестануть одушевлятися красою математичної думки.

Колиж нині віддаємо честь першому піонірові української математики, то робім це у повній свідомости, що Він вложив цінний фрагмент у поему рідної науки.

НОВИНКИ.

— **Нарешті!** Отсим повідомляється українське громадянство, що львівське воєвідство рескриптом з дня 25. березня ц. р. ч. 3056 затвердило статут „Товариства Охорони Воєнних Могил" та що перші установчі збори цього товариства відбудуться в перших днях травня ц. р. Таким чином матимемо вкінці статутове товариство, що опікуватиметься могилами наших поляглих, які досі були у нас у нечуваному в культурнім світі й у культурних людей занедбанні.

— **Чого вони хочуть!** Пишуть нам: У Войнилові набули українські товариства власний будинок з великою салею. Цей здобуток став солею в очах адміністраційної і поліційної влади. Власти заборонили отже уживати салі, поки повітова влада не дасть своєї оцінки, що саля є відповідна до публичного вжитку, до відбування в ній аматорських вистав, сходин, зборів і т. д. Заповіджена комісія не спішиться і войнилівські громадяни, маючи власний дім і власну салю, через секатури поліції не мають змоги користуватися нею. Коли це вже раз скінчиться і чого вони властиво хочуть? **Войнилівський.**

— **Алькоголь, як де.** „Красная Газета" повідомляє, що рада комісарів, ствердивши зріст пянства, рішила заборонити продажу алькоголю в театрах, кінах, клюбах і ріжних інших прилюдних товариствах. Одночасно пішов розпорядок до губерній і повітів, щоб обмежити продажу горілки в свята, а навіть у будень тільки до означених годин і підвищити кари за нарушення дотичних законів. А віденські броварі плачуть, що наслідком нових податків на пиво за самі 3 місяці цього року зменшилася продажа пива у Відні на 8 міл. гектолітрів!

— **Ріжні рекорди.** Рекорд нешлюбних дітей між усіма бувшими краями Австрії (а може й далеко поза нею) здобуває Тироль. Посол народньої місцевої партії твердить, що є там 25 проц. дітей нешлюбних. — Власник величезних кільканадцятьох крамниць у Льондоні Сельфрідж купив за 10 міл. фунт. крамниці свого найбільшого суперника, що тягнуться на 2 км. головної вулиці. Коли він приїхав з Ню-Йорку до Льондону як хлопець крамничний помічник, діставав звичайну плату. Нині він є одним з найбагатших людей в Англії і має 21 кількаповерхових крамниць з усім, чого столична душа забажає.

— **Світова всячина.** Група англійських фінансістів дає Чехословаччині позичку на купно торговельної фльоти: 15 кораблів від 300 до 8000 тон. На президента франц. республики Думерга, що відвідав місто Ліль, напав демонстраційно якийсь робітник. — Король авт Форд, що впав жертвою автомобілевого випадку, мабуть плянованого його ворогами, не є в небезпеці. — Американський летун капітан Уількінс, що виїхав шукати невідомих просторів в околиці північного бігуна, від кількох днів не дає радіом ніякої звістки. Лякаються, що згинув у метелиці. — В Сардинії арештували останнього офіціяльного ватажка бандитів, за яким поліція шукала 15 літ, але його брат, що має на совісти 60 вбивств, утік. — Жінці американського мілiярдера Дальберґа вкрали у паризькому готелі діяманти за 60.000 дол.

— **Есперантисти в честь Бетовена.** Заходом Товариства „Есперанто" у Львові відбудеться дня 9. квітня ц. р. великий концерт в 100-ліття смерти Бетовена. По одинокі точки концерту виконають артисти: пані С. Чеховичівна, Ф. Лісоска, М. Мірська, Францішка Плятівна, Шимоновичівна, д-р Барбаґа, і панове: Цетнер, Циганік, Голинський, Мартіні, Шидловський і Шимонович. — Саля Технольогічного Інституту, вул. Булярда ч. 5. — Початок точно в год. 8·15.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

Відозви і комунікати.

До всіх бувших членів віденського акад. товариства „Січ“.

Іменем Виділу Українського Акад. Т-ва „Січ“ у Відні дозволюємо собі звернутися до Вас, колишніх членів цьогож Товариства, з осьтакою просьбою:

Наше Товариство, яке, вірне своїм традиціям, зуміло зберегти й досі престіж одної з найстарших і найповажніщих українських організацій за кордоном, находиться вже від довшого часу, наслідком повоєнної економічної руїни взагалі, а крайно невідрадних матеріяльних відносин між українською еміграцією зокрема, в такім катастрофальнім фінансовім положенні, що дальше його істнування загрожене. Висота теперішньої місячної оплати за домівку Товариства у XVIII. окрузі при Терезіенгассе 15 (та звязані з тою домівкою необхідні господарські й льокаторські зобовязання) досягає від місяця до місяця, наслідком постійного підвищування її спекулянтом-винаємцем, щораз більших сум, які просто вичерпують невидатні місячні доходи Товариства. Тіж доходи плинуть виключно з вкладок членів Т-ва. А що число українських студентів, які вчаться тепер у Відні, розмірно дуже мале, високаж вкладки з огляду на пересічну незаможність членів можливо низька, то покривання біжучих видатків і потреб Товариства з вкладок стає, особливож в останньому часі, формальною неможливістю, хоча більшість товаришів і при допомозі найтяжчих заробітків намагається вдержати свою організацію. І так скрута безвихідного матеріяльного положення утруднює і спиняє всяке нормальне життя і найактуальнішу просвітно-культурну роботу нашого гурта.

А істнування нашого Товариства та сповнювання його національних і культурних завдань — цеж з уваги на чуже середовище і потребу організаційного та ідейного згуртування української університетської молоді, що вчиться в Відні, текуча конечність не тільки наша, а й усього громадянства.

Свідомі того, що рятуючи по нашим силам істнування віденської „Січи“, рятуємо від упадку один з найважніших осередків української національної думки та просвітної праці за кордоном, — звертаємося до всіх бувших членів „Січи“ і всіх людей доброї волі, з горячим проханням допомогти нам грошевою жертвою наладнати теперішні невідрадні матеріяльні відносини в нашім Товаристві і причинитися таким чином до дальшого істнування.

Відень, дня 30. березня 1927.

За Виділ „Січи“: Петро *Шлемкевич*, ч. р., голова; д-р Остап *Грицай*, в. р., пресовий референт; Ярослава *Макухівна*, в. р. секретар.

Грошеві жертви проситься слати на адресу нашого члена в краю, тов. Легкуна Дмитра, студ. вет. мед., Вишнів, почта Снятин-Залуче і рівночасно повідомити нас про те карткою на адресу: *Wien, XVIII. Theresiengasse 15. Ukrainischer Verein „Sitch“.*

Нові книжки й видання.

КНИЖКИ:

Тарас Шевченко: КОБЗАР. Повне зібрання поезій. За редакцією Василя Доманицького. З додатками та змінами за найновішими матеріялами. Вступна стаття Ан. Лебедя. Видавництво „Сяйво“, Київ, стор. 260, 8°.

Леонид Глібов: ТВОРИ. Ювілейне виправлене та поповнене видання. 1827—1927. Редакція, вступна стаття та уваги Бориса Шевелева. Видавництво „Сяйво“, Київ, стор. 408, 16°.

Джек Лондон: МОРСЬКИЙ ВОВК. Переклад з англійської мови Дмитра Лисиченка. Редакція та стаття Освальда Бургардта. (Повна збірка творів Дж. Лондона. Том І.). Видавництво „Сяйво“, Київ, стор. 346, 16°.

Гр. Квітка-Основяненко: КОНОТОПСЬКА ВІДЬМА. Редакція та вступна стаття Андрія Ніковського. Видавництво „Сяйво“, Київ, стор. 143, 16°.

Іван Нечуй-Левицький: БУРЛАЧКА. Редакція і вступні статті Андрія Ніковського, стор. 283, 16°.

Зверхній вигляд книжок В-ва „Сяйво“ презентується прекрасно. Треба знати, що призначення їх — дати популярну українську літературу середньому, а то й нижчому читачеві, та пошитну світову літературу міщанському відборцеві. І тут зверхній вигляд тих книжок вимріяно виповнює свою задачу. Є це культурний лубок, богатофарбний, що нерозвиненому естетично читачеві, а вірніше: купуючому глядачеві дає вповні свій, український, приваблюючий око сюжет. Кращі з тих книжок з цього боку є „Н'іоба“ Кобилянської та „Ганна Монтовт“ О. Левицького, не кажучи вже про „Кобзаря“ Шевченка у виконанні А. Середи (злубкований Нарбут). Гарно представляються і твори Глібова та Джека Лондона. Видно, що біля Видавництва „Сяйво“ стоять культурні люди і продовжують почате ще перед війною видавниче діло. Бажано булоб побачити в серії української літератури ще й мистецький лубок.

Уілієм Шекспір: СОН ЛІТНЬОЇ НОЧІ. Переклад *Ярослава Гординського*. Відбитка з „Літ.-Наук. Вістника“. Накладом „Рідної Школи“. Львів, 1927, стор. 64, вел. 8°.

ЖУРНАЛИ:

ДУХОВНИЙ СІЯЧ. Церковно-народній ілюстрований тижневик. Рік І. Ч. 9—10. (11.—18. березня 1927). Зміст: Відозва. — Життя та страждання св. апостола і євангелиста Матфея.—В чому полягає правдиве покаяння. - Ясон.—Від Редакції. — Оголошення.—Малюнки.

KWARTALNIK INSTYTUTU NAUKOWEGO do badań emigracji i kolonizacji. Rok II. Nr. 1. Редактор: доц. унів. д-р Густав Залецкі. Том. І. за перше чверть-річа 1927. Варшава. Накл. Польського Еміграційного Т-ва. Стор. 212, вел. 8°.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру.
Щебжешин. 8.IV. Циганка Аза.
9.IV. Маруся Богуславка.
10.IV. Вій. 1818 1—2

Неділя 10. квітня 1927 р.
а вразі непогоди 17. квітня відбудеться

ВЕЛИЧАВЕ СВЯТО

саджения деревець на шкільнім городі шкільною молодю шкіл ім. Б. Грінченка, площа св. Юра, при здвизі всіх громадян і установ города Львова. Порядок Свята: о годині 12. вполудне вихід Вп. Священства з процесією з катедральної церкви св. Юра на город; отворення та свячення деревини і огороду; передача огороду і саджения деревець. *Старшина Кружка.*

Пригадується, що Загальні Збори акціонарів Земельного Банку Гіпотечного відбудуться дня 29. квітня 1927 в салі Сокола (дім Дністра у Львові вул. Руська 20) о год. 16. До голосу на Загальних Зборах є уповажнені ті акціонарі, що найпізнійше 14 днів перед Загальними Зборами зложать акції (I—IV. емісії) враз з незападними купонами, зглядно посвідки на золотові акції, в Дирекції Земельного Банку Гіпотечного у Львові, або в Українській Щадниці в Перемишли, почім дістають легітимації до вступу на Збори. Вп. Акціонарі, котрі не відібрали ще своїх акцій, оскільки наміряють взяти участь в Загальних Зборах, зволять про те повідомити Дирекцію Банку, заподаючи свою адресу, щоби їм видано в час легітимації на Збори. 1899

До львівських членів Союза українок. Головний Виділ С. У. запрошує отсим всіх львівських членів взяти участь в надзвичайних загальних зборах (зізді делегаток), які відбудуться дня 9. квітня о год. 2-ій і дня 10. квітня о год. 9. рано при вул. Рутовського ч. 22. З огляду на великі кошта окремих запрошень до львівських членів не висилається. За Головний Виділ: *О. Шепарович, М. Мруціана.* 1845

Реколекції для Панів зачнуться в суботу 9. квітня 1927 о год. пів до 7-ої у семинарицькій церкві, при вул. Коперника. Проситься о чисельну участь. 1894 1—2

Відчит проф. д-ра І. Раковського: „Народ і раса“ відбудеться в неділю, 10. IV. о год. 6. веч. в салі „Української Бесіди“ у Львові, вул. Рутовського ч. 22. Вступ за добровільними датками. 1886 2—2

Святочний концерТ для вшанования 100-літньої річниці смерти Л. Бетовена відбудеться в суботу дня 9. квітня ц. р. в салі Муз. Тов-а ім. М. Лисенка о год. 8, вечер. Білети в ціні 1—4 зол. поручає Книгарня Наук. Тов-а ім. Шевченка Ринок 10. в день концерту вечером каса. 1879 2—2

Равщина, позір! В четвер дня 14. квітня 1927 р. в 2-ій год. попол. відбудеться заходом Повітового Народнього Комітету УНДО. в домі читальні „Просвіти“ в Немирові велике всенароднє віче з отсим денним порядком: 1) Отворення віча, 2) Вибір президії, 3) Справа громадського самоврядування, 4) Справа зміни виборчої ординації до сойму, 5) Внески й запити. Проситься П. Т. Громадян немирівського судового округа численно прибути. — За Повітовий Народній Комітет УНДО. в Раві Руській: *Михайло Чіх*, секретар. *Любомир Данилович*, голова.

Свято Шевченка в Тернополі. Заходом культурно-освітніх товариств у Тернополі відбудеться в неділю дня 10. ц. м. в салі „Міщанського Братства“ концерт у честь Шевченка. Участь беруть: мішаний і мужеський хор „Тернопільського Бояна“, селянський хор з Острова, скрипак Б. Коморовський, піаністка п-на Н. Топольницька, солістка п. М. Гірнякова і деклияматорка п-а А. Супінська. Святочну промову виголосить ред. В. Мудрий. Дирігент хорів: п. Гр. Терлецький, при фортепяні: п. В. Безкоровайний. Початок в год. 7·30 вечером. Дохід на фонд „Учітеся“.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ІДЕАЛЬНА ПАСТА до зубів **КРЕМ ПЕРЛОВИЙ** Ігнатович Львів. 956107-?

„OLKA“ Спеціяльний маґазин панчохових виробів, набувши корисно велику партію **ПАНЧІХ**, рукавичок і скарпиток, продає їх по небувало низьких цінах. 1836 5-15 **РИНОК 35** біля Нар. Торговлі.

ХТО віднайме одну умебльовану кімнату з дозволом співуживання кухні? Близші інформації в Червоній Калині, Руська 18. 1885 2-2

2 ЗОЛ. коштує срібний ланцушок на шию у Мандля, Коперника 14. 1773д 2-?

НОТИ на фортепян: В. Безкоровайний: Соната 3. Думка. *Poème erotique.* В гаю зеленім, Заколисна пісня. 1832 3—3

МАГАЗИН Стамма, Львів, Сикстуська 16. поручає французьку волічку, матадор штучний шовк Д. М. Ц. Панчохи, Рукавички, Реформи і т. п. найдешевше, бо вхід через сіни. 1708 12—12

СПОКІЙНИЙ, роботящий чоловік середніх літ, уміючий обходитися з електр. моторами, дістане постійне заняття. Зголошення до Адміністрації. 1870 2-2

ПРИГОДИ КАЧУРИКА, прегарне оповідання для дітей з образками, кольорова вінєтка, великий друк, ціна 80 сот. Адреса замовлень: М. Матвійчук, Львів, Пілсудського (Панська) 17. В друку: Золота рибка. 1838 4—5

ЖІНКУ з основним знанням куховарства, спосібну до ведення пенсіонату, прийму на літний сезон, можливо на стало. — Зголошення письменно з заподанням відбутих практик. Олена Грозикова в Дорі. 1871 2—2

ПАННА, образована з доброї родини, з більшим посагом, вийде замуж за мужчину на висшім становищі від 35—50 літ найрадше за лікаря, що хотів би осісти на провінції. Неанонімові зголошення під „Віра“ до Адміністрації „Діла“. 1874 2—3

ЛИЦЯ руенських качок 12 зол. тузін з опакованням і портом висилає зараз за посліплатою Василь Байовський, Вовків, Перемишляни. 1876 2—3

НА літний сезон, вже від 1. червня в кліматичній околиці комната з кухнею + комната з кухнею (для двох родин) або комната з кухнею і 2 покої поодиноко до винайму. Ліс і ріка дуже близько. Ласкаві зголошення до парох. уряду в Висоцьку нижнім, п. Боринь коло Турки/Стр. 1875 2—3

ЛІКАР, українець з 12 літньою практикою пошукує вигідного місця для вільної практики в Галичині, Волині, Підляшу. Письменні зголошення Костополь Д-р Рошинський. 1872 2—3

СПОСІБНИЙ адвокатський солліцитатор, рутинований в справах контрактових, пишучий вправно на машині, знайде зараз посаду. Зголошення на адресу д-р В. Левицький, адвокат в Зборові. 1889 1-2

СУБСТИТУТ нотаріяльний шукає посади від 15. червня 1927, евентуально від 1. червня 1927 р. Зголошення посилати: адв. д-р Леццій, Львів, Підвале 7. — для С. Н. 1895 1—2

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ І СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ в цілім краю звісна фірма **Іван Сельтенрайх** Львів, Марійська пл. 5. 18735) 1—10

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Спеціяліст недуг легінів, серця і жолудка
Д-р Фелікс Ган
Львів, Городецька 46.
1878 Пересвітлення Рентгеном. 3-25
Телефон 834.

КРИНИЦЯ **Пансіонат „ЗДЗІСЛАВА“** біля нових лазничок, поручає від 1. мая сонящні комнати, вибагливий харч — на бажання дієтетичний. — Зголошення до 1. мая **Віттлінова, Львів, Зиблікевича 16.**, між 3—5. Тел. 34—91. 1891 1-4

Присилайте передплату!

Лікарсько-дентистичне Заведення
д-ра Симона Раппапорта Якова Насса
ЛЬВІВ, вул. Сикстуська 17/II.
Пльомбування й виймання зубів без болю. Штучні зуби в каучуку і золоті на американську систему. Пацієнтів з провінції полагоджується в найкоротшому часі. П. Т. урядовцям і студентам значна знижка. 1822 Полекші в сплатах. 5—5

Жолудеве Какао стародавний знаменитий середник проти нежиту покормових доріг, катару кишок, розвільненням як також дезинтерії і кровавої бігунки (червінки), високий відсоток (процент) природного гарбнику, під сталою лікарською контролею. 2) **Вівсяні платки „Extra“**, 3) **Солодову Каву „Extra“**, 4) **Цикорію „Extra“** на догідних услівях поручає **Представництво Крот. Фабрики Солодової Кави Акц. Т-во „Extra“, — Львів, Погулянка 6.** 1757 4—4

Сітки, дротяні, кільчастий дріт, **ланцюги, лопати, джаґани, мотики, тачки**, знаряддя слюсарське, ковальське, столярське, **ваги**, будівельне **окуття**, керничні **помпи**, **праси до дахівок, паси, ґурти, линви, сцілізки, коловороти, вінди**, як також всілякі **машини** і **мотори**. 1720 5-10
по найнижчих цінах поручає
Й. ШУМАН
склад залізних і технічних товарів, експедиція товарів на провінцію
Львів, Городецька 2Б. Тел. 41-47

Звідомлення
Львівський склад Патефонів
також ґрамофонових плит і складових частей
перенесено
до фірми **Ґурскі і Вітек**
склад галянтерійних товарів
пл. Марійська 3. 1867 2-2

Святочний транспорт, вже надійшов!
НА **РАТИ** Тел. 15-76
Обува—Одіж—Сукна
поручає українська фірма
РЕҐУЛЯТОР
Львів, Ринок ч. 43.
1854 5—6

Наймодніші матеріяли
мужеські і жіночі
у великім виборі на весняний і літний сезон поручає від 93 літ істнуючий склад сукна
Іван Валлях і Син
ЛЬВІВ, РИНОК 33.
Ціни низькі! 1897 1-6 Ціни низькі!

ДЕКОРАЦІЇ
фіранки, тапети, меблеве накриття, клюбові і сальонові гарнітури
Т. Кисяк і Сини
Пл. Смольки 4. **Тел. 40—09.**
Вл. робітня тапіцерсько-декораційна Косцюшка 20. Тел. 19—85. 1890 1—2

Прегарно ілюстровані читаночки
для молоді 7—10 літ
видання „Рідної Школи“ У. П. Т.
укладу Володимира Радзикевича.

ЗИМА	**ВЕСНА**
продаються в усіх Книгарнях по 0·95 зол. за 1 примірник	
ЛІТО	**ОСІНЬ**
появиться в квітні ц. р.	появиться в травні ц. р.

1898 1-2
Головний склад в Книгарні „Рідної Школи“ Львів, Руська 1.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“ Львів, Ринок ч. 10.